

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji eksperta, od której się odwołano w odniesieniu do oddalenia w całości wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego;
- przywrócenie stanu poprzedniego, alternatywnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez EUIPO z odpowiednimi wskazówkami dla EUIPO;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie tytułu VIII, to jest art. 62–78 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie rozdziałów VII–XIX, art. 38–84 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2245/2002;
- Naruszenie traktatu UE;
- Naruszenie reguły prawnej.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2020 r. – MKB Multifunds / Komisja**(Sprawa T-277/20)**

(2020/C 247/34)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: MKB Multifunds BV (Zierikzee, Niderlandy) (przedstawiciele: J. van de Hel i R. Rampersad, advocaten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.55704 (2019/FC) – Niderlandy – Domniemana pomoc na rzecz „Dutch Venture Initiative” (DVI);
- zobowiązanie Komisji do wznowienia dochodzenia;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy błędnego stwierdzenia przez Komisję, że inwestycje dokonywane przez DVI, strukturę funduszu funduszy, w prywatne fundusze equity, są zgodne z rynkiem.
2. Zarzut drugi dotyczy błędnego stwierdzenia przez Komisję, że ogólna struktura opłat stosowana w ramach Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego (EFI) jest zgodna ze strukturą opłat stosowaną przez porównywalnego administratora funduszu funduszy.

3. Zarzut trzeci dotyczy błędnego stwierdzenia przez Komisję, że inwestycja władz niderlandzkich w fundusz funduszy DVI jest zgodna z rynkiem.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2020 r. – CX / Komisja

(Sprawa T-280/20)

(2020/C 247/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CX (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 czerwca 2019 r. w sprawie CMS 12/042, o sygnaturze Ares(2019) 4110741, dotyczącej odwołania skarżącego ze stanowiska na podstawie art. 9 ust. 1 lit. h) załącznika IX do regulaminu pracowniczego, bez zmniejszenia uprawnień emerytalnych;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 30 stycznia 2020 r., doręczonej tego samego dnia, o sygnaturze Ares(2020) 577152, na mocy której organ powołujący oddalił złożone przez skarżącego w dniu 28 września 2019 r. zażalenie na zaskarżoną decyzję, opatrzone sygnaturą R/538/19;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania zgodnie z regulaminem Sądu Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku istotności zarzucanych faktów, przeinaczenia dowodów, oczywistych błędów w ocenie, niedostatecznego uzasadnienia i naruszenia obowiązku uzasadnienia. Skarżący podnosi w szczególności, że przeinaczenie jedyne obciążającego go dowodu polega na tym, że organ powołujący zarzuca mu rzekome „niedozwolone negocjacje cenowe” oparte na jednej wiadomości przesłanej pocztą elektroniczną, podczas gdy z samej jej treści wynika, że skarżący jedynie przekazał wykonawcy, w pełnej zgodności z umową ramową, jasną i jednoznaczną instrukcję, daleką od wszelkich „negocjacji”, które wymagałyby co najmniej serii dyskusji w celu osiągnięcia porozumienia, w stosownych przypadkach łączących się z rezygnacją z żądań po obu stronach. Skarżący dodaje, że korespondencja między nim a wykonawcą ustanawiała jedynie kooperatywny i powtarzalny przebieg pracy mający na celu ustalenie ostatecznej wersji kwestionariusza i związanych z nim usług, a w żadnym wypadku „negocjacji”. Czyniąc to, organ powołujący miał oprzeć zarzut na okolicznościach faktycznych, które nie zostały wykazane i popełnił oczywisty błąd w ocenie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady rozsądnego terminu, tego, jak dawno wystąpiły zarzucane mu okoliczności faktyczne oraz przedawnienia odpowiedzialności dyscyplinarnej. Według skarżącego, zarzucane mu okoliczności faktyczne pochodzą odpowiednio z września 2001 r. i z czerwca 2003 r., czyli wystąpiły 18 i 16 lat przed datą wydania zaskarżonej decyzji. Postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte w dniu 7 lutego 2013 r., tj. odpowiednio 11 i 9 lat po dacie zarzucanych czynów. Skarżący uważa, że okres pomiędzy zaistnieniem zarzucanych czynów a zaskarżoną decyzją jest oczywiście nierozsądny. Dodaje, że to jak dawno wystąpiły okoliczności faktyczne powinno skłonić organ powołujący do rozważenia zmniejszenia odpowiedzialności dyscyplinarnej, a nawet do stwierdzenia, że odpowiedzialność ta przedawniła się.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony i naruszenia zasady równości broni. Skarżący twierdzi, że Komisja nie uwzględniła jego licznych wniosków, złożonych na początku postępowania w 2013 r., o przedstawienie dokumentów, które uznawał on za niezbędne dla swojej obrony, czyli w szczególności wszystkich jego e-maili dotyczących dwóch skierowanych przeciwko niemu zarzutów, umowy ramowej, tymczasowych i końcowego kwestionariuszy przedmiotowego badania oraz związanej z nimi dokumentacji finansowej. Stanowiło to naruszenie prawa do obrony i naruszenie zasady równości broni.